

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν ἑστὴν γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλι καὶ ἑνιάκῳ δεκάτῳ
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῆλθε.
Συνδρομὴ γὰρ καθεὶς χρόνος—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκῃ φράγκα καὶ ἐν τῷ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἑκτὴ τοῦ Μάρτη καὶ εἰκοστή,
σχόλη τῆς Λαύρας ἀγαστή.

Χίλια καὶ ἑβδομήντα πέντε, προσθετέον καὶ τετρακόσα,
ἄρχισε τῆς ἀγρυπνίας μιὰ Βουλὴ φρενητιῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Πάλι γιορτὴ τῆς Λαύρας,
ρήτορες μᾶς σκοτίζουν,
σημαίαις κυματίζουν
εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας.

Κανόνια μᾶς ξυπνοῦνε,
ταμπούρλα καὶ τρουμπέταις,
στρατεύματα περνοῦνε
καὶ ἀστράφτουν μπαγιονέταις.

Μεγάλῃ τελετῇ,
διαβαίνουν κυθερνῶντες,
μὰ καὶ πολλοὶ πεινῶντες
ὥς εἶδος σκελετοί.

Φέστα καὶ φασαρία,
διαβαίνει μακαρία
μιὰ γενεὰ γενναίων.

Γυναῖκες ἐπιστράτων
τρέχουν μὲ τὰ μωρά των,
παῖνα καὶ τῶν γονέων.

Γυρίζουν τὰ πουλιὰ
ἐν τῇ πρώτῃ των φωλιᾷ
καὶ κάνουν ξεφαντώματα.

Καὶ μέσ' ἀπὸ φωλιαῖς
πέφτουνε κουτσουλιαῖς
σὲ πεινασμένων στόματα.

Π. — Πάλι τὰ στήθη πυρπολεῖ
τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας,
ὅμως ἐγώ, βρε Φασουλῇ,
καθὸ Ρωμῆος παλάδρας,
σὲ μνήματα σὺν καὶ ἄλλοις σεπτὰ δὲν πλησιάζω,
καὶ μήτ' ἐνθουσιάζομαι καὶ μήτ' ἐνθουσιάζω.

Σὲ κόσμον πειναλέον
δὲν εἶμαι τώρα πλέον
ἐνθουσιώδης ψάλτης.

Ἐμπόλεμος εἰρήνη
τὸ στήθος μου βαρύνει
ὥς εἶδος Ἐφιάλτης.

Εἰς οὐρανοὺς δνειρων,
ἡρώων καὶ μαρτύρων,
σὺν πρώτῳ δὲν πετῶ.

Μὰ βλέπω τὸν κοσμάκη,
ποῦ τρέχει γὰρ φωμάκι
καὶ λαχταρᾷ γι' αὐτό.

Οἱ κόσμοι τῶν δνειρων δὲν εἶναι γιὰ πολλοὺς,
καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς βλέπουν χρωστοῦν τῆς Μιχαλῆς.
Οἱ κόσμοι τῶν δνειρων δὲν εἶναι, διακονίᾳ,
γιὰ σένα ποῦ γυρεύεις ἀλεύρι καὶ σιτάρι.

Κι' ἂν εἶσαι μῶμος εἰρων
κτύπα καὶ σὺ τὴν κουτρά σου
γυμνὸς ἐν ὥρᾳ γάμου.

Οἱ κόσμοι τῶν δνειρων
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μούτρα σου,
μήτε γιὰ τὰ δικά μου.

Λέν έχω πῶρ, ὀρμάς,
δέν στέφω προτομάς
καί μνήματα προγόνων
καί μέτωπα συγχρόνων.

B

Φ. — Ἐπάθαμε παθήματα κι' ἀνέλπιστα πολλά...
μόλις κι' ἐγὼ τὸ μέτωπό τὸ σήκωσα ψηλά
ἐμπρὸς εἰς τοὺς προγόνους μου μὲ τόση περηφάνεια,
κι' ἐκείνοι μ' ἐστεφάνωναν μὲ ζηλευτὰ στεφάνια,
ἐν τοῦτοις βλέπω σήμερα μὲ λύπη μου μεγάλη
πῶς ἄπλωσαν τὰ δάντυλα γιὰ φάσκελα καί πάλι.

Φάσκελα ξαναπέρνω
κι' ὁ δῦσμοιρος ἐγὼ,
κι' ἔλο σὰν τὸ Κουθέρνο
πικρὰ μοιρολογῶ.

Γιὰ νὰ σὲ συγκινήσω
μ' ἀνάμνησιν ἀγώνων
δέν τῶχω πιά σκοπό.

Κι' ἂν τώρα προσφωνήσω
φαντάσματα προγόνων,
τί θέλεις νὰ τοὺς πῶ;

Πῶς φευτοβουληφόρων παραληροῦν τὰ χεῖλη;
πῶς εἴμεθα τῶν Τούρκων καί τῶν Βουλγάρων φίλοι;

Τὶ νὰ τοὺς πῶ, ζευζέκη,
ὅτιν τόση συμφορά μας,
ὁ Βούλγαρος πῶς στέκει
φρουρὸς στὰ σύνορά μας;

Νὰ πῶ πῶς κἄτι βρώμαις μυρίζουν σὰν βανίλιαις,
κι' ὀρמוῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
χαφιέδες μυστικοί,
ποῦ μιὰ φορά τοὺς βλέπεις κι' ἀναγουλιάζεις χιλιαίς;

Νὰ πῶ πρὸς τοὺς προσπάτορας ὅτι κι' αὐτὸν τὸν τόπον
τὸν βλέπομεν κρησφύγετον παντοίων κατασκόπων;
ὅτι τοιοῦτοι γίνονται καί κἄτι κουραμπιέδες
καί ντιστεγκὲ καί φιφτυτοῦ καί ψειρίασμέναις κάπαις,
κι' ὁ κύριος Καρασεβντὰς ἀμείδων τοὺς χαφιέδες
δικαίως κάποιον ἀπ' αὐτοὺς τὸν λύσσαξε στῆς φάπαις;

Νὰ πῶ πρὸς τοὺς προπάτορας, βρε Περικλῆ βαρῶνε,
πῶς καί βαρῶνοί στὰς κλεινὰς ἐνέσκηψαν τρανοί,
καί πῶς καμπόσοι Βουλευταὶ τὰ λυσσικά των τρῶνε
νὰ γίν' ἡ περιφέρεια τὰ μάλιστα στενή,
καθόσον εἶναι κίνδυνος μὲ τοῦτη τὴν μεγάλη
ποτέ των νὰ μὴν κοιμηθοῦν στὸ Παρλαμέντο πάλι.

Νὰ πῶ καί τοῦ Δραγούμη πολλὰ κουβαρνταλήκια,
καί πῶς δωρεὶ σὲ Τούρκους Ἑλληνικὰ τοιφλίκια;
Σὲ τούτους τοὺς καιροὺς, ποῦναι πολλὸς ὁ κῶμος.
Μπορεῖς νὰ μὴ φανῆς καί λίγο γαλαντόμος;

Σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς,
ποῦ πέφτουν σὰν βροχαῖς

τὰ πλούτη στὰ Ταμεία,
ὡς δεῖξωμε καί μία
γερὴ γαλαντομία,
καί δωρεὰς τὸ κράτος σὲ Μπέηδες ὡς κἀνή,
καί μάλιστα σὰν εἶναι σ' Ἑθνικοφρόνων στάνη.

Μέσα στὰ τόσα πλούτη τῆς δόλιας μας κασσάρας
ὡς βάλουν νέους φόρους
καί σὲ πτωχοὺς κι' εὐπόρους
πρὸς χάριν τῆς συμμάχου τῶν Μπέηδων φεσάρας.

Γ

Π. — Κι' ἐγὼ πρὸς τοὺς προγόνους τί τάχατε νὰ πῶ
χωρὶς νὰ τοὺς ντραπῶ;
Νὰ πῶ πῶς δὲν ἀκοῦς παρὰ φρικτὸ β: ισίδι,
κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν φούρια
γκαρίζω μὲ γαιδοῦρια
στρωμένους στὸ γρασίδι;

Νὰ πῶ πῶς μᾶς ξαφνιάζουν ἀλλόφυλοι διαβόλοι
μὲ μία τρακατροῦκα,
καί πῶς μᾶς ἔχουν ὅλοι
στοῦ τουφεκιοῦ τὴν μποῦκα;

Νὰ τοὺς εἰπῶ, κανάγια,
ὅτι μᾶς κάνει μάγια
μιὰ κι' ἄλλη ξεμαυλίστρα;

Κι' ἐγὼ σὲ γέρους γέρνω,
ποῦκαναν τὸ Κουθέρνο
γρηγὰ μοιρολογίστρα;

Κι' ἀκούει σκυλογόγι
τὸ τόσο μοιρολόγι,
κι' ἀρχίζει πιά κι' αὐτὸ
μεγάλο κοπετό.

Νὰ τοὺς πῶ πῶς ἦλθαν κι' ἄλλα μὲς στὰ τόσα ξαφνικά
κι' ὅμως οἱ καλοὶ μας γέροι [μας
τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι,
στέλλουν διαμαρτυρίας γιὰ τὰ κυριαρχικά μας;

Νὰ τοὺς πῶ, βρε Φασουλῆ μου, πῶς δὲν σκιάζουν τοὺς ἐν [τέλει
μήτε τῆς Ἀρκούδας κτύποι,
κι' ἂν ἡ ζάχαρη μᾶς λείπη,
μὰ τὰ λόγια τοῦ Πασάρωφ εἶναι ζάχαρη καί μέλι;

Νὰ τοὺς πῶ διπλωματίαις καί Βουλγάρων γαλιφιαῖς;
πῶς γιὰ νάχω τὴν τιμὴ μου
καί νὰ βγάξω τὸ φωμί μου
ἄλλο τίποτα δὲν μένει παρὰ νὰ γενῶ χαφιές;

Νὰ τοὺς πῶ πῶς κανέννας
δὲν μπορεῖ ν' ἀλαλάξῃ
ὅτι σφᾶς τὰς φρένας
εἰμπορεῖ νὰ φυλάξῃ;

Πῶς γεμάτη χυμὴν
τῶν γερόντων ἡ κρᾶσις
δυναμόνει τὰς δράσεις
καί τῶν ἄλλων κι' ἡμῶν;

Τὶ νὰ πᾶμε νὰ ποῦμε;
πῶς ἡ φτώχεια μᾶς πνίγει;
πῶς σὲ πόρταις κτυποῦμε
καί καμμιά δὲν ἀνοίγει;

Πῶς σαθρὸν τὸ σκαφίδιον
τὰ πολλὰ διαρρεῖ,

καί τὴν δόξαν ἀίδιον
στὸ Κουθέρνο δωρεῖ;

Νὰ βοήσωμεν ἔπη
δι' ἀρχαίων φορμίγγων
καί συγχρόνων σαλπίγγων;

Ἢ νὰ ποῦμε πῶς πρέπει
προπατόρων βρισιὰ
καί πολλὴ σιχασιὰ;

Προσφώνησις πρὸς γέρους
ἀψόγως οὐδετέρους.

Πῶς μᾶς θεωρεῖτε θλιβεροί;... ποῦ τρέχει τὸ μυαλό σας,
τὰ φτερωτά σας ὄνειρα;... γιατί στὸ κούτελό σας
νὰ μὴ φυτρώνουν, γέροντες, τόσαις χρυσαῖς ἀχτίδες
ὅσαις μᾶς δὲν ἡ θεὰ σας παρηγοριάς κι' ἐλπίδες;

Γιατὶ χαμόγελο γλυκὸ
στὰ χεῖλη δὲν χαράζει;
καί κάθε τόσο ξαφνικὸ
τὸ στήθος σας σπαράζει;

Γιατὶ τὴν ψωροκόστενα νοσήματα λυμαίνονται;
γιατὶ κι' οἱ φίλοι Βουλευταὶ ποικίλων φατριῶν
φωνάζουν ἀνυπότακτοι καί κατ' ἀλλήλων μαίνονται,
κι' ἐκάματ' ἓνα θίασον μοιρολογιστριῶν;

Γιατὶ μᾶς στέλλουν πολλοὶ
στὸ διάβολο πεσκέσι,
καί μπαينوβγαίνουν στὴ Βουλὴ
καί Μπέηδες μὲ φέσι;

Γιατὶ φωνάζουνε φωναῖς
μέσα στῆς φτώχειαις τῆς τραναις
πῶς δὲν ἀλέθουν μύλοι;

Καί μὲς στὰ κλέη τὰ νοπὰ
βλέπομε βῆδι τὸν παπὰ,
τὸν οὐρανὸ σφοντύλι;

Γιατὶ φωνάζουν σήμερα κι' ἐλεύθεροι καί δοῦλοι
πῶς εἶναι πράγμα σπάνιον καί τὸ ξερὸ φασούλι;
καί σήμερα, ποῦ γιὰ νερὸ μᾶς δίνουνε σαμπάνια,
δὲν βρῖσκεῖς φασουλόσουπα μήτε στὴν Γκράν-Μαρετάνια;

Ὅλογυρά σας τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγοι στολισμένοι
τὸν Μάρτη ξαναχαιρετοῦν, καί σεῖς σὰν μαλαμμένοι
στοῦ Στεφανῆ τὸ μέγαρο μὲ πᾶθος τραγουδάτε
τῆς τύχαις μας, τῆς τύχαις σας,
κι' ἐκεῖ τῆς ἀσπραις τοῖχες σας
ἀλύπητα μαδάτε.

Κλαῖτε κατάντηαις τραγικαῖς
καί συφορέλαις ξαφνικαῖς
καί χρόνια κακομοίρικα

Μὰ δίνετ' ἓνα χέρι
κι' ἐκείνου τοῦ Λεατέρη
καὶ ρίχνεσθε 'στὸν **Κήρουκα**.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε σὰν νάτανε μιὰ μέρα
κι' ἀκόμη κοπανίζετε καβουρδιστὸν ἄερα.
Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' ἀκόμη δροῦν οἱ γέροι,
ποῦχουνε μὲς 'στὸ στόμα των μαστίχα τὸν Λευτέρη.

Ἀνθοβολεῖ τὸ γῆρας σας,
νέοι σᾶς φλέγουν πόθοι,
καὶ λένε πῶς ἡ μοῖρα σας
καλὰ μεγάλα κλώθει.

Ὁ κόσμος ὅλος σᾶς κυττᾷ
καὶ τὴν ἀκμὴν σας χαιρετᾷ
μὲ τόσο καρδιοκτύπι...
γέροντες τί σᾶς λείπει;

Πῶς μᾶς θεωρεῖτε θλιβεροὶ καὶ ποιὸς ὁ λογισμὸς σας,
καὶ ποιὸς ὁ προσμενόμενος Προῦπολογισμὸς σας;
'Στὴν κρίσιμη τὴν ἐποχὴ
τοῦτον προσμένουν ὅλοι,
ποῦ θὰ μᾶς κἀνὴ τὴν ψυχὴ
μπαξὲ καὶ περιβόλι.

Ἐννοια μὲ τοῦτον, βρὲ παιδιὰ,
δὲν θᾶχουμε καμμία,
κι' ὀρθάνοικτα χωρὶς κλειδιὰ
θὰ μένουν τὰ Ταμεῖα.

Μᾶς κρύβουν καὶ τὴν ζάχαρη, παντοῦ κακὸ μεγάλο,
καὶ φορομπήκτη τώρα λέν τὸν Στεφανῆ τὸν ἄλλο,
κι' ὁ ποῦβρη μυῖγα ρίχνεται κι' ἀπὸ παντοῦ τὴν σφίγγει
γιὰ νὰ τῆς βγάλῃ ξύγκι.

Διαδηλώσεις ὁ Μωρηῆς, ἡ Ρούμελη μουγκορίζει,
φωνάζει τὸ Ρωμαῖκο πῶς πεῖνα τὸ θερίζει.
Ἐρχονται πρόσφυγες κι' ἔδω νὰ φᾶν τῆς γῆς μας χῶμα
κι' ἐμεῖς ὥσάν φιλέλληνες πολὺ τοὺς συμπονοῦμε,
τρέχουν καὶ γυναικόπαιδα μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα
καὶ χάριν ἀστεϊότητος φωνάζουνε: πεινοῦμε.

Μὲ τέτοια σήμερα περνᾷ μιὰ πλάσις ἀρουραία,
καὶ σὲ φορτία ζάχαρης τῶν γέρον ἡ παρέα
κοιμᾶται κι' ὄνειρεύεται, καὶ τότε θὰ ἔξυπνήσῃ,
ὅταν καὶ δάση καὶ βουνὰ καὶ πέλαγα δονήσῃ
τὸ φοβερὸ τὸ κήρυγμα: κυτπάτε, πολεμάρχοι,
καὶ μυῖγαις κι' ἀλογόμυγαις... πεντάρα δὲν ὑπάρχει.

Ὁ κόσμος ἀνταρτίζεται, καὶ τὰ σκυλόδοντά του
τὰ μπήγει μὲς 'στῆς σάρκες του καὶ μὲς 'στὰ κρέατά του,
μήτ' ἐμφανίζονται σὰν πρὶν ἱποποτάμων λίπη...
γέροντες, τί σᾶς λείπει;

Τὸ κοντσέρτο τῆς Φωκᾶ ἀπὸ τὰ μοναδικά.

Καλὴσπερίζω δὲ φυγαῖς, μάννα καὶ θυγατέρα,
Μαρίκα τὸ κορίτσι λέν καὶ Νίνα τὴν μητέρα.
Τὴν μάννα τὴν γνωρίζετε τὴν ἀχδονολαοῦσα,
πολλὰκις τὴν ἐξύμνησε τῆς μουσικῆς ἡ Μοῦσα,
ὅσο γιὰ τὴν κοροῦλα τῆς μᾶς λένε πῶς θὰ γίνῃ
σοπράνο περιώνυμος καθὼς ἡ Τετραζίνη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νυχθημερὸν φτωχολογίᾳς ἀκοῦμε πατινάδες,
ἀλλ' ὅμως φθάνουν 'στὰς κλεινάς κι' ἀπέξω μυλωνάδες,
καὶ πηλαλοῦν τοῦ Γούναρη νὰ βροῦν τὴν κατοικίαν,
ἐξίσταται κι' ὁ Γούναρης, ὁ μέγας σιτοδότης,
ποῦ διατρέχων τῆς ζωῆς τὴν μέσσην ἡλικίαν
κατῆρτισ' ἓνα θῖασον Ἐθνικοφρόνων πρῶτης.

Νέον ἐστιατόριον, τοῦ πικλὴν **Αλεξάνδρα**,
εἰς τὰ Χαντεῖα κεῖμενον καὶ 'στὴν ὁδὸν Αἰόλου,
ἀπὸ σωφρόνως ἐμπειρὸν καὶ ρέκτην ὄντως ἄνδρα
λαμπρῶς διευθυνόμενον κι' ἐν μέρει καὶ καθόλου.
Σὲ τοῦτο νέοι Λούκουλλοι πηγαίνουν κατὰ σμήνη,
Διακάκος γὰρ ὁ ξακουστὸς τραπέζια πρῶτης δίνει.

Ἀνοιξιεῖναι γύρω μας, ἀνθοῦν τὰ περιβόλια,
καὶ κρύβουν οἱ μπακάληδες τὴν ζάχαρη τὴ δόλια,
κι' ἀκούεται παντοῦ φωνή: κυτπάτε, πολεμάρχοι...
ἀπ' ὅκρη σ' ὅκρη χαλασμός... ζάχαρη δὲ ὑπάρχει.